

τὸν δὲ τὸν ἡχόει, τοῦτος ἐπιφέρειν καίτην, καὶ ζέφυρος. ἀμέτην διότι περιπέρερον θερμαγνούμφων ὁ αἴρων, οὐδὲ οὐ ταῦθατα, τοῦτος οὐ μέλιστε φύγεται. Φέρεται οὐδὲ ὁ μέτρον τὸν δύρα αἰσθαντοῦς αἴρων, θερμός ὁ τὸν νότου, τὸν δύναμιν πενηνέριας ὅταν οὖν ἔλθωσιν εἰς τὸν ψυχρότερον τὸν ποταμὸν, ταχὺ πίγνυνται, καὶ συνιστάνται οὐδὲν, [καὶ μέλινον ὁ μέτρος ποτε μέλινον,] ὅτι δύτον τὸν ιλίαν μέλινον φέρεται τὸν αἴρεται, καὶ δύναται οὐδὲν, θερμόν. ὁ τὸν νότου, λήγων, ὑπερπόντιος, ὅτι ψυχρός ἐπερθότος φερεται μέλινος αἴρων δύτον τὸν θερμάτην ὁ τὸν τελευταῖον, μέλιθερος οὖν, δύτον τὸν καμίζεται. οὐ μόνον τὸν αἴρον, αλλὰ ὅτι καὶ μείζων λήγων ὁ νότος γένεται; διὸ καὶ οὐ παρομία τούτον, Αρχομένου γε νότου οὐδὲ μείζον, ψυχρότερος. ὥστε πιγνύεις οὔτερον τὸν νότον. Καὶ διὰ τὸν ιλίαν μέλινον ξηραίνεται τὸν αἴρεται τὸν αἴρισθαι ὁ τὸν λίνον, καταλείπεται; οὐ γένεται μέλινον οὐδὲν μέλινον ξηραίνεται ὁ τὸν λίνον. Καὶ διὰ τὸν οὐρανός μόνος τοῖς αἴρονται οὐδὲν αἴρεται τὸν αἴρην; οὐδὲν καὶ οὐ παρομία λέγεται. Εἴλικον οὐδὲν αἴρον οὐδὲν καρπίας νέφος. οὐ γοῦ δημοσίου οὐδὲν αἴρηνεσσι, οὐταῦτα αἰσθάνεται λογοτ. ποτηρον αἴρον, ὅτι αἴραντος πινεῖ; οὐ οὐδὲν αἴρεται, ἀμέτην πέρικα τὸ ποτηρον κόκκινον γραμμικόν φέρεται; οὐ μέριον οὖν δύλια, ποτε τὸν γάλα πινεσσοτ. τοῦτο τὸ κοῖλον τὸ γεγενμένον ποτος τὸν οὐρανὸν, καθὼν ὅπερι τὸ γάλα δεῖν. οὐδὲ οὕτω τὸν αἴραντον πινεῖν, οὐδὲ εἴσαι τὸν τὸ νέρην αἴρει. Λεβδεῖα τὸ δύτον μέριον τὸν θελάτην ἐν δυοπτερίᾳ καθεῖται ψυχρός, δύτον ὁ μέλινος ποτηρού; οὐδὲν οὐδὲν ποτηρού; οὐδὲν οὐδὲν ποτηρού; οὐδὲν οὐδὲν ποτηρού;

A Fauonius ex occasu aduentat. Quinetiam ratio sic, quod aer præcalfactus, celerrime, ac plenissimum refrigeratur, quo modo etiam aqua: igitur Euri aer de ortu calidus, austri de meridiē fertur: cùmque frigidissimum locum adiere, cōpendio cōcrescit, atque in aquam consistunt, magisque Eurus aquam agit, quoniam aerem de Solis parte nec minus calidum dicit. Auster aquam mittit, cùm cessat: quoniam aer, qui primus ex mari accedit, frigidus est: vtilimus autem tepidus ex terra occurrit. An non id solum causa sit, sed etiam quod ad postremum Auster crescit. Vnde illud proverbiū,

Cùmque Auster surgere caput.

Atqui frigidiores, qui vehementius spirant: igitur merito in nubes aerem postea cogit. AB ea ipsa ratio sit, cur postquam principio fertur aqua occurrat.

C 30. Cur venti siccant, cum frigidii sint? An quoniam qui frigidissimi sunt vaporem eliciunt. 31. Sed cur amplius siccant, quam Sol? An quia vaporem non solum euocat, verum etiam abducunt: Sol autem relinquit. Itaque ut magis humificat, sic minus afficit. 32. Cur unus ventorum Cæcias nubes ad se vocat? quod etiam proverbiū illud declarat:

Vt Cæcias nubes, sic ille trahit opes.

Cæteri namque vnde spirant, inde tantummodo expellunt. Vtrum ventus aduersus eodem in tempore spirans id facit. An si hoc esset, haud vnuquam latère potuisset: etenim spiritus hic suapte natura, circulari linea fertur, ergo cæteri per terram vagantur, hic cælum versus suæ lineæ cauum erigens, non ad terram resupinans, suam originem repetit: itaque nubes facilè ad se ducit. 33. Quam ob causam manè aura frigida de mari non spirat, de fluminib. spirat? An quoniam mare locis patulū, spatiisq. dilatatur, flumina angustissimis cōcluduntur. Aura igitur maris permulta, vasta. spatia dispalata redditur imbecillis, fluminū autē vniuersa extinguitur: itaq. amplius valet, & frigidiuscula merito occurrete potest. An causa non in eo est, sed flumina sua natura frigida sunt, sic mare nec frigidum, neq. calidū est: aura autem, omnisiq. respiratio, humore vel calescente, vel frigescente excuti solet. Vtrum enim ex his fuerit, humor aërescit, quo aerescente, aer, qui inde ortus spirat, aura est: qui si à frigidis proficiscitur, frigidus merito spirat: si à valde calidis, citò refrigeratur.

F τὰ δὲ λόγον τῆς σφράγεις θερμοῦ διατηνόντα,